

Dokumentování
vraku vytvářením
fotomozaiky.

Láká mě nekončící výzva

Vladimíru Putinovi se v době jeho kandidatury na ruského prezidenta podařil husarský kousek. Po ponoření do vln Černého moře u někdejší starověké osady Fanagoria hned našel dvě naprosto zachovalé antické amfory. A navíc jen z dvoumetrové hloubky vynesl na světlo boží něco, co prý vypadalo jako muzejní exempláře. Nejen odborníkům, ale i laikům se však hned něco nezdálo. Amfory totiž ani po patnácti stoletích neobrostly řasami a korýši. Pak se ukázalo, že vše bylo předem připravené divadlo, ostatně sám protagonista to později přiznal. Možná ruský prezident hřešil na to, že podmorská archeologie je historicky poměrně mladým vědním oborem, je jí totiž jen okolo padesáti let a veřejnost o ní může mít mlhavou představu.

PRVNÍ A JEDINÁ

Lucie Vidličková se této vědní disciplíně věnuje již několik let. Je pravděpodobně první a jedinou Českou aktivní v tomto oboru. Narodila se v roce 1981 v Ostravě ve vodním znamení Raka jako její mamin-

ka. Celá její rodina má blízký vztah k vodě. Tatínek si vyrobil surf (tenkrát v obchodech nedostupný) a její bratr strávil několik let ve Španělsku, kde se věnoval vodním sportům. Dědeček Lucii naučil plavat a babička s ní obětavě trávila letní dny na koupališti, kde vnučka s promodralými rty vylézala z vody jen velmi nerada. Rodiče věřili, že se Lucie bude věnovat kvůli její lásce ke koním a jiným čtyřnožcům veterinárnímu lékařství. Zvířata sice Lucie milovala, ale nakonec se

Mobilní pracoviště
podmořského
archeologa.

rozhodla pro studium klasické archeologie na brněnské Masarykově univerzitě.

„Během přednášek o podmorské archeologii jsem naprosto propadla vášni, která mne od té doby žene kupředu,“ říká. Ale jak se jí to povedlo, když tento obor byl a dodnes je téměř výhradně doménou mužů? „Vlastnost, kterou se musíte ozbrojit, když se vydáte na cestu za svým snem, je vytrvalost. Pokud vás žene vášně, jiná možnost ani neexistuje,“ zdůrazňuje.

ŘECKÉ VOLÁNÍ

Po ukončení bakalářského studia se vydala do Řecka. Vyslala ji tam její alma mater, neboť si domluvila studium na univerzitě na Krétě. Po roce a úspěšně složených zkouškách jí bylo umožněno zkusit přijímací zkoušky na magisterský obor spolu s řeckými studenty. Ovšem v té době ji čekal další semestr na Masarykově univerzitě. „Nejistota, co se mnou bude a jestli se budu muset vzdát toho, po čem toužím, byla neúnosná,“ říká. Ale dopadlo to dobře a Lucie byla v Řecku na univerzitu přijata. Začalo jí nelehké období. Všechny přednášky se konaly samozřejmě v novořečtině a povinná četba odborné literatury byla v alfavité (řecká

Poslední bezpečnostní instrukce.

Soustředění před ponorem.

abeceda, pozn. aut). Každý, kdo tento jazyk studoval, vám potvrdí, že zvládnutí řečtiny a řecké abecedy je oříšek. Nicméně Lucie to dokázala během jednoho roku. Navíc ji trápil další problém. Aby získala povolení pracovat na tématu v podmořské archeologii, musela najít člověka z jiné řecké univerzity – aktivního podmořského archeologa, který by souhlasil s dozorem nad jejím výzkumem pro magisterskou práci. Tehdy se jí dostalo obrovské pomoci od archeoložky doktorky Eleni Zimi, žačky známého Johna Boardmana, autora knížek, ze kterých se u nás učí klasičtí archeologové antickou sochařskou uměním. „Eleni mi tehdy dala kontakt na svou kolegyni, za kterou jsem se vydala do řecké metropole. Po návštěvě Athén jsem si uvědomila, že pokud chci odvést vynikající práci, knihovna na Krétě mi na téma helénských vraků nevystačí, a kam se lépe v takovémto případě vydat než do Atén,“ zdůrazňuje.

ROVNOU PO HLAVĚ

Můj poslední krůček k tomuto oboru byl tedy spojen s dalším důležitým člověkem na mé cestě. Giorgos Koutsouflakis, člen řeckého Ústavu pro podmořskou archeologii (Hellenic Institute of Marine Archaeology) mi dal mou první příležitost zúčastnit se podmořského archeologického výzkumu a vybral si k tomu ten nejkrajnější extrém, aby se přesvědčil, jak moc o to stojím. Měsíční výzkum, z něhož čtrnáct dní mělo být věnováno inspekci a hledání antických vraků a dalších čtrnáct dní vykopávkami helénského vraku v hloubce 46 metrů. První výzkum – a hned hloubkový, spustila jsem se do toho po hlavě,“ podotýká.

Prvních čtrnáct dnů strávili inspekci dna a hledáním vraků. Připadala si prý jako ve snu. Při jejím druhém ponoru s kolegyní lokalizovaly antický vrak potopený v mělké vodě a zachovaný ve velmi fragmentálním stavu. Amfory značily místo antické tragédie a smutný konec loďního nákladu určeného k obchodu. Během čtrnácti dnů výprava úspěšně zaznamenala a zdokumentovala několik antických vraků, a pak se již přesunula k unikátnímu nálezům určeným k vykopávkám.

Co je Luciiným zatím největším úspěchem? „Pro mne osobně je to vytrvalost, se kterou jsem se do archeologie pustila. Tíhnu k tomu, že když se něco naučím, začnu se nudit. Znat ale natolik archeologii je naprosto nemožné, poněvadž tento obor je bezdný. Tento rok budu slavit svých prvních deset let v oboru. Dosud to byla dlouhá krásná cesta, která je však stále na svém počátku. Takhle to v archeologii funguje. Je mi 31 let a nyní mě čeká nové stadium: v dubnu budu na archeologické konferenci Per Terram, Per Mare na Kypru, kam jedu publikovat několik nových vraků nalezených v jižním Eubojském průlivu.“